

Factors Related to Grade 9 Students' Achievement in English

Napatthun Tantasen¹, Darunee Tippayakulpairoj² and Kamontip Srihaset³

Educational Evaluation and Research, Faculty of Education, Ramkhamhaeng University, Thailand

¹E-mail: napatthan.jiji6@gmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0006-5695-1587>

E-mail: newbobow@hotmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0002-7651-6620>

E-mail: ksrihaset@gmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4381-6128>

Received 10/02/2025

Revised 02/04/2025

Accepted 02/05/2025

Abstract

Background and Aims: The achievement in English of grade 9 students is an important part of a teacher's teaching and learning process. Knowing the factors that contribute to improving students' English will help teachers and those involved in teaching attract more potential learners and raise their achievement in English. This research has the following purposes: 1) to analyze achievement in English and factors to grade 9 students' achievement in English. 2) to analyze factors related to grade 9 students' achievement in English. This research is quantitative.

Methodology: The sample group consisted of 455 grade 9 students in Bangkok by multi-stage random sampling. Then take the data collected. 1) From achievement in the English test to analyze the difficulty value and discrimination power. 2) From the questionnaire to analyze descriptive statistics, including mean, standard deviation, t-test, and multiple regression analysis.

Results: The results found that 1) the achievement in English between students who studied a special lesson and those who did not study a special lesson was not significantly different at the .05 level ($t = -2.98, p = 0.70$). But when comparing students who received support for learning English from school and the other students who did not, their achievement in English was significantly different at the .05 level including schools that have English boards promoting learning, students' achievement in English was significantly different at the .05 level ($t = -3.13, p < .05$). English classrooms have adequate media and equipment to promote knowledge, students' achievement in English was significantly different at the .05 level ($t = -2.69, p < .05$). The school activities are organized for students to demonstrate their English proficiency, students' achievement in English was significantly different at the .05 level ($t = -7.20, p < .05$) and that the school sends students to compete in English and other departments, students' achievement in English is significantly different at the .05 level ($t = -4.29, p < .05$). 2) Basic English knowledge and confidence in learning English accounted for 58.90 percent of the total variance of achievement in English ($R^2 = .589$). Basic English knowledge and self-confidence in learning English had a positive correlation and predicted achievement in English at a statistically significant level of .05. Whereas, study motivation, English study behavior, studying a special lesson, teaching of instructors, family support in learning, school support in

learning and income of parents could not predict achievement in English at a statistically significant level of .05.

Conclusion: The English achievement of grade 9 students varies according to the school's support for English learning for students, such as providing English language knowledge enhancement signs. The classrooms are equipped with adequate English language materials. The activities are organized to promote English language expression for students, and students are sent to participate in English language skills competitions with other organizations. Basic knowledge of English and self-confidence in learning English can be predictive variables of achievement in English.

Keywords: Achievement in English; Factors Related to Achievement in English; Basic Knowledge of English; Self-confidence in Learning English

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

นักทัศนัญ ดัฒนเสน¹, ตารุณี ทิพยกุลไพโรจน์² และกมลทิพย์ ศรีหาเศษ³

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการประเมินและการวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

² อาจารย์ภาควิชาการประเมินและการวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ รองศาสตราจารย์ภาควิชาการประเมินและการวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นส่วนสำคัญในการจัดกระบวนการเรียนการสอนของครู หากทราบถึงปัจจัยที่มีส่วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้นจะช่วยให้ครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนได้ผู้เรียนที่มีศักยภาพมากขึ้นและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ การวิจัยดังนี้ 1) เพื่อวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและสภาพปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย: งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 455 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติบรรยาย การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ

ผลการวิจัย: สรุปผลการวิจัยดังนี้ 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมและไม่เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -2.98, p = 0.70$) แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนและไม่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ โรงเรียนที่มีป้ายนิเทศภาษาอังกฤษส่งเสริมการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -3.13, p < .05$) ห้องเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนที่มีสื่อวัสดุอุปกรณ์เพียงพอในการส่งเสริมการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -2.69, p < .05$) การที่โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนแสดงความสามารถทางภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -7.20, p < .05$) และการที่โรงเรียนมีการส่งนักเรียนเข้าร่วมแข่งขันทางภาษาอังกฤษกับหน่วยงานอื่น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -4.29, p < .05$) 2) ตัวแปรความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 58.90 ($R^2 = .589$) ตัวแปรความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกและสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม การปฏิบัติการสอนของครู การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียน และรายได้ผู้ปกครองสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผล: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างกัน ตามโรงเรียน ที่สนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน ได้แก่ การจัดป้ายนิเทศเสริมความรู้ ทางภาษาอังกฤษ ห้องเรียนมีสื่ออุปกรณ์ภาษาอังกฤษอย่างเพียงพอ การจัดกิจกรรมส่งเสริมการแสดงออก ทางภาษาอังกฤษ และการส่งนักเรียนเข้าร่วมแข่งขันทักษะทางภาษาอังกฤษกับหน่วยงานอื่น ความรู้พื้นฐาน ด้านภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ; ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ; ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ; ความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษ

บทนำ

ในยุคแห่งการสื่อสารปัจจุบัน การใช้ภาษามีความจำเป็นมากขึ้นเรื่อย ๆ นักเรียนทุกชาติทุกภาษาต่างแสวงหาความรู้ด้านภาษาที่สองให้กับตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ประชากรร้อยละ 25 ของโลกสามารถใช้สื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว (ชรินทร์ทิพย์ ปฏินาประการ, 2565) ดังนั้นเมื่อต้องการสื่อสาร และเผยแพร่ข้อมูลกับประชาคมโลกได้เข้าใจจึงจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างกัน เช่นเดียวกับประเทศไทยที่เห็นว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นในชีวิตประจำวัน มีการผลักดันจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนมีความพร้อมเข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตามทักษะที่กำหนดไว้ในศตวรรษที่ 21 ให้นักเรียนสื่อสารภาษาอังกฤษได้และใช้เป็นเครื่องมือทางปัญญาในการพัฒนาตนเอง (ญาณิศา สู้ทรงติ, วิโรจน์ ทองปลิว, จงกิจ วงษ์พิณิจ, ทองพูล ชุมคำ และ ศิริประภา รัตนรวมการ, 2566)

การเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น ได้มีการกำหนดตัวชี้วัด เพื่อพิจารณาถึงความสำเร็จของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยต้องครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทั้งนี้ในการพิจารณาความสำเร็จของผู้เรียนนั้น พิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแสดงถึงความสำเร็จของการศึกษา (พิชญ์ภัชกัญจน์ ปานเผือก, 2560) เมื่อพิจารณาระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของไทย มักมีแนวโน้มอยู่ในลำดับท้าย ๆ เมื่อเทียบกับประเทศใกล้เคียง จากการรายงานของ EF Education First ประจำปี 2024 ผลการจัดอันดับความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษ EF FPI (EF English Proficiency Index) ซึ่งเป็นการวัดคะแนนการทดสอบจากการวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษจาก 116 ประเทศทั่วโลกที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในประเทศที่มีความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษระดับต่ำมาก ซึ่งอยู่ในอันดับ 106 ได้ 415 คะแนน ขณะที่ประเทศอื่น ๆ ในเอเชียอยู่ในลำดับที่ดีกว่าประเทศไทย และได้คะแนนมากกว่า 500 คะแนน (EF Education First [EF.], 2024) แม้กระทั่งในระดับการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นพื้นฐานของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของไทยก็พบว่าความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำเช่นเดียวกัน สังเกตได้จากการรายงานผลการทดสอบ O – NET ของสำนักงานทดสอบการศึกษาแห่งชาติ ประจำปีการศึกษา 2566 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั่วประเทศ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า คะแนนผลการสอบวิชาภาษาอังกฤษ ค่าเฉลี่ยรวมระดับประเทศเท่ากับ 31.76 และระดับสังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการสอบ O-NET คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษได้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ 31.17 จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งระดับประเทศและระดับสังกัดกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 50 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2567) สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ หากสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้

สูงขึ้น น่าจะเป็นผลดีกับนักเรียนหรือนักศึกษาในระดับอื่น ๆ ที่สูงขึ้นเช่นเดียวกับทฤษฎีของ Bloom (1956) ที่กล่าวว่า การใช้สมองในการเรียนรู้ ทำให้เข้าใจ จากนั้นจะนำมาปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ นักเรียนจึงต้องมีพื้นฐานในการเรียนรู้ นักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ที่ดี จะสามารถเชื่อมโยงความรู้หรือเรื่องราวใหม่ ๆ ได้อย่างรวดเร็ว รอบด้านมากขึ้นจนเกิดเป็นความรู้ที่คงทน

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น หากจะให้ประสบความสำเร็จต้องอาศัยปัจจัยหลายประการ ตั้งแต่ปัจจัยด้านผู้เรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ หากผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานเดิม ด้านภาษาอังกฤษมาก่อนจะทำให้สามารถเรียนรู้เรื่องใหม่ได้ง่าย (แสงเดือน บุญแยม, 2561; น้ำผึ้ง จันทะสิงห์, 2560) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแรงผลักดันในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการเสริมแรงจูงใจ ทั้งจากกระบวนการเรียนการสอนและจากสื่อการสอนของครู (Anisa & Arifmiboy, 2021; แสงเดือน บุญแยม, 2561) ความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ความมั่นใจในการแสดงออกด้านการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน ซึ่งหากผู้เรียนขาดความมั่นใจจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง (Chairunnisa, Aprilliaswati & Rosnija, 2017) การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม เป็นการแสวงหาเทคนิคการเรียนใหม่ ๆ ให้กับตนเองและเพิ่มทักษะความรู้ทางภาษาให้มากขึ้น (บุศรา เต็มลักขมี, 2558) พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นการจัดระเบียบการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างเป็นระบบ ซึ่งการวางแผนในการเรียนที่ดีจะช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียน (เตือนใจ เขียนขานาจ และอุราชนก คงกล้า, 2562) ปัจจัยด้านครูผู้สอน การปฏิบัติการสอนของครูเป็นความสามารถในการจัดกระบวนการเรียนการสอน กระตุ้นผู้เรียนและสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความก้าวหน้าในการเรียนด้านภาษาอังกฤษ (ขวัญเกล้า ศรีโสภา, 2565; กุสุมา เลาะเด, 2565) ด้านการสนับสนุนจากโรงเรียน มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมด้านภาษาให้ผู้เรียน และจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนประสบความสำเร็จมากขึ้น (ชลกร ชุ่มกลาง, 2562; Kristanti & Artha, 2023) ปัจจัยด้านครอบครัว หมายถึง การสนับสนุนทางการเรียนจากครอบครัว การเอาใจใส่ดูแลของผู้ปกครอง การสอนการบ้าน การให้กำลังใจ ในการเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงผลักดันในการเรียนจนสำเร็จ (ขวัญเกล้า ศรีโสภา, 2565; กุสุมา เลาะเด, 2565) อีกทั้ง รายได้ผู้ปกครองส่งผลทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน หากผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจดี นักเรียนจะได้รับ การสนับสนุนทางการเรียนมากขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น (Kristanti & Artha, 2023)

ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและสภาพปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อนำผลวิจัยที่ได้ไปเป็นแนวทางส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น อีกทั้งยังก่อให้เกิดประโยชน์กับผู้สนใจ ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมีแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผู้บริหารทราบนโยบายสนับสนุนผู้เรียนด้านภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนให้สูงขึ้น และผู้เรียนได้รับการฝึกฝนด้านภาษาอังกฤษอย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและสภาพปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

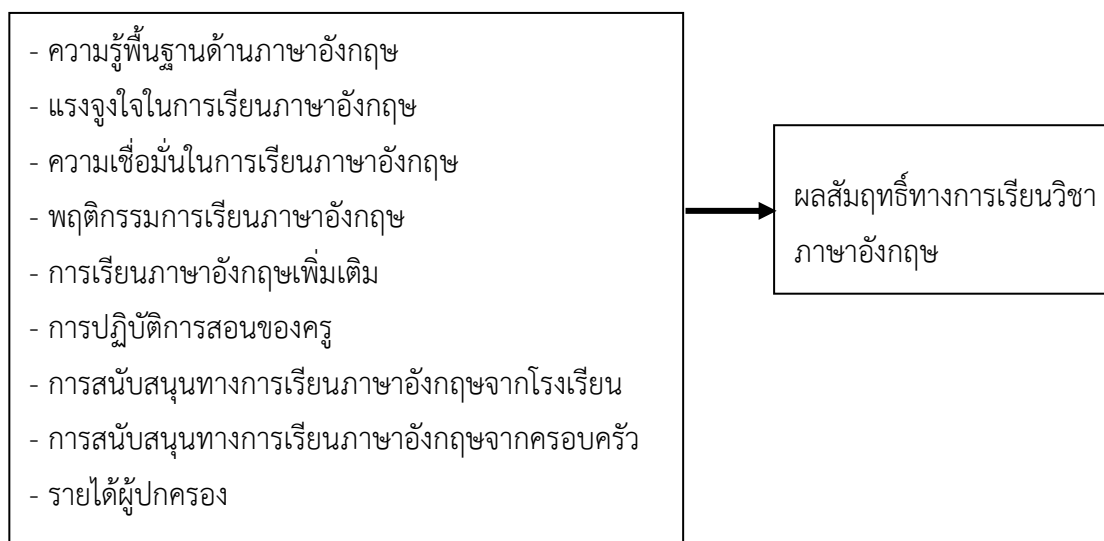
การทบทวนวรรณกรรม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนต้องอิงกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มุ่งพัฒนานักเรียนทุกคนให้มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็น ต่อ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ เชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551) จากการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยสนใจทฤษฎีการเรียนรู้ของ Bloom (Bloom's Taxonomy) เชื่อว่าการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอน จะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายทางการศึกษาให้ชัดเจน การเรียนรู้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากเดิม ไปสู่พฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวร และพฤติกรรมใหม่นี้เป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการฝึกฝน แบ่งการ เรียนรู้ออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านพุทธิพิสัย (cognitive domain) 2) ด้านจิตพิสัย (affective domain) 3) ด้านทักษะพิสัย (psychomotor domain) เมื่อเกิดการเรียนรู้จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง คือ มีการ เปลี่ยนแปลงทางด้านสมองหรือเรียกว่า ความรู้ ความเข้าใจ และความคิด ทำให้เมื่อพบเรื่องราวใหม่ ๆ หรือ การเรียนรู้ใหม่ ๆ จะสามารถทำได้อย่างรวดเร็ว และรอบด้านมากขึ้น จากแนวทางในการศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่ามิงงานวิจัยที่กล่าวถึงปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีดังนี้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีผู้วิจัยศึกษา ไว้ดังนี้ น้ำผึ้ง จันทะสิงห์ (2560) กล่าวว่า ปัจจัยด้านตัวนักเรียน ปัจจัยด้านห้องเรียน และปัจจัยด้านครอบครัว ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามลำดับมากไปน้อย สอดคล้องกับพภามาศ คงเกื้อ (2561) ส่วนชลกร ชุ่มกลาง (2562) ได้สังเคราะห์งานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์เอ็มเอเอสไอเอ็ม พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษโมเดลสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดีมาก โดยมีค่าขนาดอิทธิพลรวมเรียงตามลำดับ ได้แก่ กล ยุทธ์การสอนและพฤติกรรมครู คุณลักษณะของนักเรียน การสนับสนุนทางการเรียน และกลยุทธ์ทางการเรียน ที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้กุสุมา เลาะเด (2565) กล่าวถึง ปัจจัยด้านครูผู้สอนว่าส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุดสอดคล้องกับ Olagbaju (2020) ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แสงเดือน บุญแย้ม (2561) กล่าวว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความถนัดทางภาษา ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง แรงจูงใจในการเรียน ความรู้พื้นฐานเดิม กล่าวโดยสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาวิชาอังกฤษมีหลากหลาย สรุปปัจจัยสำคัญเป็น 4 ด้าน คือ 1) ปัจจัยด้านผู้เรียน 2) ปัจจัยด้านครูผู้สอน 3) ปัจจัยด้านโรงเรียน และ 4) ปัจจัยด้านครอบครัว งานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัย สนใจศึกษาตัวแปร 9 ตัวแปร ได้แก่ 1) ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ 2) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ 3) ความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษ 4) การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม 5) พฤติกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษ 6) การปฏิบัติการสอนของครู 7) การสนับสนุนทางการเรียนจากครอบครัว 8) การสนับสนุน ทางการเรียนจากโรงเรียน และ 9) รายได้ผู้ปกครอง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ความเชื่อมั่นในการเรียนภาษา- อังกฤษ การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ การปฏิบัติการสอนของครู การ

สนับสนุนทางการเรียนจากครอบครัว การสนับสนุนทางการเรียนจากโรงเรียน และรายได้ผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยดังแผนภาพ 1

แผนภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 รวมทั้งสิ้น 11,288 คน สังกัดกรุงเทพมหานคร จาก 6 กลุ่มเขต (สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร, 2567)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก จำนวน 4 โรงเรียน จำนวน 455 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling)

เครื่องมือในการวิจัย

1) แบบสอบถาม (Questionnaire) ประกอบด้วย ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจ ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาหาคุณภาพภาพของเครื่องมือเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาโดยหาค่าความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) พบว่ามีค่า IOC ระหว่าง 0.67–1.00 มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.44–0.84 และหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถามโดยวิธีของ Cronbach ผลการประเมินค่าความเที่ยงมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.97

2) แบบทดสอบ (Achievement Test) ประกอบด้วย 1 ตอน เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ลักษณะของแบบทดสอบเป็นแบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบมาหาคุณภาพของเครื่องมือ นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาโดยหาค่าความสอดคล้องของข้อสอบกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) พบว่ามีค่า IOC ระหว่าง 0.67–1.00 มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 –

0.87 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.25 – 0.71 และผลการประเมินค่าความเที่ยง มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.83

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้น ซึ่งได้รับการตรวจสอบคุณภาพแล้วไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในรูปแบบกระดาษชุดแบบสอบถามและแบบทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการเรียนเพิ่มเติมและการสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียน โดยใช้สถิติ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอนตามวัตถุประสงค์การวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและสภาพปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบสภาพปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตาม การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม พบว่า การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมหรือไม่เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่แตกต่างกัน ($t = -2.98, p = 0.70$) รายละเอียดแสดงดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจำแนกตามการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม

การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม	n	M	SD	T-test	
				t	sig.
1. นักเรียนเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ	236	14.56	6.69	-2.98	0.70
2. นักเรียนไม่เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ	219	12.65	6.95		

จากตาราง 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบสภาพปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามการสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียน พบว่า เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียน ที่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนและไม่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ได้แก่ โรงเรียนที่มีป้ายนิเทศภาษาอังกฤษส่งเสริมการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -3.13, p < .05$) ห้องเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนที่มีสื่อวัสดุอุปกรณ์เพียงพอในการส่งเสริมความรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -2.69, p < .05$) การที่โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนแสดงความสามารถทางภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -7.20, p < .05$) และการที่โรงเรียนมีการส่งนักเรียนเข้าร่วมแข่งขันทางภาษาอังกฤษกับหน่วยงานอื่น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -4.29, p < .05$) ส่วนโรงเรียนมีหรือไม่มีผู้ให้คำปรึกษาปัญหาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่แตกต่างกัน ($t = -1.68, p = 0.298$) และห้องสมุดโรงเรียนมีหรือไม่มีสื่อให้ค้นคว้าภาษาอังกฤษเพียงพอผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนก็ไม่แตกต่างกัน ($t = -1.53, p = 0.378$) รายละเอียดแสดงดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจำแนกตามการสนับสนุนทาง การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียน

การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษ จากโรงเรียน	n	M	SD	T-test	
				t	sig.
1. ป้ายนิเทศเสริมความรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียน					
1.1 โรงเรียนมีป้ายนิเทศภาษาอังกฤษ	427	13.86	6.89	-3.13	0.02*
1.2 โรงเรียนไม่มีป้ายนิเทศภาษาอังกฤษ	28	10.29	5.77		
2. ผู้ให้คำปรึกษาปัญหาภาษาอังกฤษในโรงเรียน					
2.1 โรงเรียนมีผู้ปรึกษาปัญหาด้านภาษาอังกฤษ	359	13.92	6.89	-1.68	0.30
2.2 โรงเรียนไม่มีผู้ปรึกษาปัญหาด้านภาษาอังกฤษ	96	12.59	5.77		
3. ห้องสมุดโรงเรียนมีสื่อให้ค้นคว้าภาษาอังกฤษเพียงพอ					
3.1 ห้องสมุดโรงเรียนมีสื่อให้ค้นคว้าภาษาอังกฤษ เพียงพอ	391	13.84	6.91	-1.53	0.378
3.2 ห้องสมุดโรงเรียนไม่มีสื่อให้ค้นคว้าภาษาอังกฤษ เพียงพอ	64	12.42	6.54		
4. ห้องเรียนภาษาอังกฤษมีสื่อวัสดุอุปกรณ์เพียงพอ					
4.1 ห้องเรียนภาษาอังกฤษมีสื่อวัสดุอุปกรณ์เพียงพอ	367	14.03	6.97	-2.69	0.02*
4.2 ห้องเรียนภาษาอังกฤษไม่มีสื่อวัสดุอุปกรณ์เพียงพอ	88	12.00	6.22		
5. โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนแสดงความสามารถทางภาษา					
5.1 โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมให้แสดงความสามารถ ทางภาษา	432	13.92	6.90	-7.20	0.00*
5.2 โรงเรียนไม่มีการจัดกิจกรรมให้แสดงความสามารถ ทางภาษา	23	8.35	3.35		
6. โรงเรียนส่งนักเรียนเข้าแข่งขันทางด้านภาษาอังกฤษกับหน่วยงานอื่น					
6.1 โรงเรียนมีการส่งนักเรียนเข้าแข่งขันทาง ภาษาอังกฤษกับหน่วยงานอื่น	414	13.94	7.00	-4.29	0.00*
6.2 โรงเรียนไม่มีการส่งนักเรียนเข้าแข่งขันทาง ภาษาอังกฤษกับหน่วยงานอื่น	41	10.59	4.49		

* $p < .05$

2. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งการนำเสนอเป็น 2 ตอน มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 13.64 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 6.87 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความรู้พื้นฐานด้าน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 6.87 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ($M=2.21$, SD 0.97) มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ($M=3.52$, SD 0.56) มีความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ($M=3.35$, SD 0.88) มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ($M=3.27$, SD 0.89) มีการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมในระดับปานกลาง ($M=3.61$, SD 0.94) การปฏิบัติการสอนของครูในระดับดี ($M=4.01$, SD 0.64) การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัวในระดับปานกลาง ($M=3.74$, SD 0.76) การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนในระดับดี ($M=5.25$, SD 1.13) และรายได้ผู้ปกครองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18,046 บาท ($M=18046$, SD 10330.13) รายละเอียดแสดงดังตาราง 3

ตาราง 3 สถิติพื้นฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตัวแปร	คะแนนเต็ม	M	SD	Max	Min
ตัวแปรตาม					
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	30.00	13.64	6.87	29.00	0.00
ตัวแปรอิสระ					
1. ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ	4.00	2.21	.97	4.00	0.00
2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	5.00	3.52	.56	4.43	1.43
3. ความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษ	5.00	3.35	.88	5.00	1.00
4. พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ	5.00	3.27	.89	5.00	1.38
5. การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม	5.00	3.61	.94	5.00	1.00
6. การปฏิบัติการสอนของครู	5.00	4.01	.64	5.00	1.50
7. การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว	5.00	3.74	.76	5.00	1.50
8. การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียน	6.00	5.25	1.13	6.00	2.00
9. รายได้ผู้ปกครอง	-	18,046.15	10,330.13	60,000	5,000

2.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผลการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ โดยพิจารณาได้จากค่า Tolerance พบว่า ค่าอยู่ระหว่าง .43 ถึง .96 ไม่มีตัวแปรใดมีค่าต่ำกว่า .10 และค่า VIF พบว่า ค่าอยู่ระหว่าง 1.04 ถึง 2.31 ซึ่งไม่มีตัวแปรใดที่มีค่ามากกว่า 10 เช่นกัน สรุปได้ว่าการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณครั้งนี้ไม่มีปัญหาตัวแปรอิสระ มีความสัมพันธ์กันสูง

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบ Enter พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 9 ตัว ได้แก่ 1) ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ 2) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ 3) ความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษ 4) พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ 5) การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม 6) การปฏิบัติการสอนของครู 7) การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว 8) การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียน และ 9) รายได้ผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีค่าเท่ากับ .767 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ตัวแปรอิสระทั้ง 9 ตัวสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 58.90 ($R^2 = .589$) โดยมีตัวแปรอย่างน้อย 2 ตัวสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 70.716, p = .000$) ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก มีค่าสัมประสิทธิ์ การถดถอยเท่ากับ 4.863 และ 0.870 ตามลำดับ รายละเอียดดังตาราง 4

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

	<i>b</i>	<i>SE(b)</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i> (Sig.)	Tolerance	VIF
Constant	-2.203	1.696		-1.299	0.195		
1. ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ (X_1)	4.863	0.248	0.685	19.616	0.000*	.759	1.317
2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (X_2)	0.459	0.511	0.38	0.898	0.370	.530	1.888
3. ความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษ (X_3)	0.870	0.362	0.111	2.406	0.017*	.433	2.308
4. พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ (X_4)	0.358	0.336	0.046	1.065	0.287	.486	2.059
5. การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (X_5)	-0.474	0.288	-0.065	-1.645	0.101	.592	1.690
6. การปฏิบัติการสอนของครู (X_6)	0.256	0.426	0.024	0.602	0.547	.583	1.715
7. การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว (X_7)	0.001	0.371	0.000	0.003	0.997	.557	1.796
8. การสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียน (X_8)	-0.047	0.200	-0.008	-0.236	0.813	.847	1.181
9. รายได้ผู้ปกครอง (X_9)	1.867	0.000	0.028	0.906	0.366	.964	1.038
$R = .767, R^2 = .589$							

<i>b</i>	<i>SE(b)</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i> (Sig.)	Tolerance	VIF
$F = 70.716, p = .000$						

จากผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณสามารถสรุปได้ว่า ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ และ ความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ ในขณะที่ตัวแปรอื่น ๆ อีก 7 ตัวไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ ทำให้สามารถเขียนสมการทำนายพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในรูปสมการคะแนนดิบ และสมการคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

สมการการถดถอยของตัวแปรอิสระในรูปสมการคะแนนดิบ (Unstandardized Coefficients)

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ} = -2.203 + (4.863X_1) + (0.870X_3)$$

สมการการถดถอยของตัวแปรอิสระในรูปสมการคะแนนมาตรฐาน (Standardized Coefficients)

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ} = (0.685Z_{X1}) + (0.111Z_{X3})$$

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัยที่น่าเสนอข้างต้น แต่ยังมีบางประเด็นที่น่าสนใจจากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ 2 ประเด็น ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามกลุ่มการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม พบว่า กลุ่มนักเรียนที่เรียนพิเศษภาษาอังกฤษกับกลุ่มที่ไม่ได้เรียนพิเศษภาษาอังกฤษผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนแบบปกติในห้องเรียน ครูมีการจัดกิจกรรมอย่างเต็มความสามารถเพื่อให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์และตัวชี้วัดที่กำหนดตามหลักสูตรผ่านสื่อและกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบ นักเรียนเรียนในห้องเรียนได้อย่างเต็มความสามารถ อีกทั้งภายในโรงเรียนยังมีชั่วโมงซ่อมเสริมให้กับนักเรียนทุกระดับชั้น เพื่อให้ครูได้ทำการเพิ่มเติมความรู้ให้กับนักเรียนกลุ่มอ่อน และสอนเสริมให้กับนักเรียนกลุ่มเก่ง และปานกลาง เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถที่ใกล้เคียงกัน จะเห็นว่าการจัดกิจกรรมภายในห้องเรียนก็มีการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มที่อยู่แล้ว ดังนั้นการที่นักเรียนจะไปเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมด้านนอกหรือเรียนที่ห้องเรียนปกติอย่างเดียวก็น่าจะไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และเมื่อจำแนกกลุ่มนักเรียนตามการสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียน พบว่า ห้องสมุดโรงเรียนมีหรือไม่มีสื่อให้ค้นคว้าภาษาอังกฤษเพียงพอ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นอาจเป็นเพราะนักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการเข้าไปสืบค้นในห้องสมุดโรงเรียน เนื่องจากปัจจุบันมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ทางเทคโนโลยีส่วนตัวของตนเอง เช่น โทรศัพท์มือถือ แท็บเล็ต ไอแพด เข้ามามีบทบาทมากขึ้น รวมถึงเครื่องมือเหล่านั้นสามารถนำพาให้นักเรียนแสวงหาความรู้ทางโลกอินเทอร์เน็ตได้อย่างง่ายดาย ไม่ทราบเรื่องใดเข้าไปสืบค้นผ่านเครื่องมือเหล่านั้น ไม่นานก็สามารถหาคำตอบได้ทุกเรื่อง ดังนั้นความจำเป็นในการเข้าห้องสมุดจึงน้อยลง และโรงเรียนมีหรือไม่มีผู้ให้คำปรึกษาปัญหาภาษาอังกฤษผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจากผู้ให้คำปรึกษาปัญหาด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนมักนึกถึงครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนได้เรียนจนครบกระบวนการเรียนรู้มีการซักถามข้อสงสัยในชั่วโมงเรียนจนเพียงพอ ดังนั้นโอกาสที่นักเรียนจะมีปัญหาด้านภาษาอังกฤษจึง

น้อยลง อีกทั้งเมื่อมีข้อสงสัยเพิ่มเติมนักเรียนสามารถสืบค้นได้ทางอินเทอร์เน็ตผ่านอุปกรณ์เทคโนโลยีส่วนตัวได้อย่างง่ายดาย

2. การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณพบว่า ตัวแปรความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า ถ้านักเรียนมีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี จะส่งผลที่ดีต่อ ผลการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะหากนักเรียนมีทักษะด้านภาษาอังกฤษดี จะทำให้นักเรียนสามารถทำความเข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี สามารถเชื่อมโยงความรู้หรือประสบการณ์เดิมกับความรู้ครั้งใหม่ได้รวดเร็วและประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Bloom (1956) โดยความรู้พื้นฐานเดิมประกอบด้วยความรู้ ทักษะและความสามารถที่จำเป็นต่อการเรียนเรื่องใหม่ นักเรียนที่มีพื้นฐานดี ก็จะสามารถนำความรู้ที่นำมาใช้อย่างต่อเนื่อง และเรียนรู้เนื้อหาในระดับที่สูงขึ้นได้ดี และง่ายขึ้น ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีสอดคล้องกับผลการวิจัยของแสงเดือน บุญแย้มและกิตติพงษ์ ลือนาม (2561) และกุสุมา เลาะเด (2565) และความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรที่ส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษจะมีมั่นใจในการพูดถามตอบหรือแสดงความคิดเห็น มั่นใจในการพูดสนทนาภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ กล้าออกเสียงคำศัพท์หรือสำนวนภาษาอังกฤษโดยไม่กลัวผิด สามารถนำข้อแนะนำจากบุคคลอื่นมาปรับปรุงภาษาอังกฤษของตนให้ดีขึ้น นักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงจะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงด้วย เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องมีการฝึกฝน เมื่อฝึกฝนมาก ๆ นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น และจะมีการสร้างความมั่นใจในตนเองขึ้นมาโดยอัตโนมัติสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Chairunnisa, Aprilliaswati & Rosnija (2017) พบว่า นักเรียนที่ขาดความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำลง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามกลุ่มการสนับสนุนทางการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียน พบว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนจากโรงเรียนทางด้านโรงเรียนมีป้ายนิเทศเสริมความรู้ทางภาษาอังกฤษ ห้องเรียนภาษาอังกฤษมีสื่ออย่างเพียงพอ มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมทางภาษา และการเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา กับหน่วยงานภายนอก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความแตกต่างกันกับโรงเรียนที่ขาดการสนับสนุนด้านดังกล่าว กล่าวคือ ครูผู้สอนและผู้บริหารควรร่วมมือกันหาสาเหตุหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในความรับผิดชอบของตน เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งในระดับโรงเรียน สำนักงานเขต หรือสังกัดให้สูงขึ้น อีกทั้ง ช่วยส่งเสริมพัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เต็มตามศักยภาพเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับสูง และการประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต โดยการจัดกิจกรรมเสริมความรู้ให้มีความต่อเนื่อง มีรูปแบบที่ทันสมัย ได้รับความสนใจมากขึ้น เช่น ป้ายนิเทศเสริมความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ ห้องเรียนภาษาอังกฤษที่มีสื่ออุปกรณ์ส่งเสริมด้านภาษาที่ครบครัน การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถและทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ และการเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา กับหน่วยงานภายนอกอื่น ๆ ซึ่งหากครูผู้สอนและผู้บริหารโรงเรียนส่งเสริมปัจจัยพื้นฐานดังกล่าวให้นักเรียนมีโอกาสเข้าร่วมเป็นจำนวนมากขึ้นก็จะมีโอกาสที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2. จากผลการวิจัยปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น ตัวแปรความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังนั้น ครูผู้สอนควรมี การตรวจสอบความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคนสม่ำเสมอทั้งในระหว่างเรียนและหลังเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนมีพื้นฐานการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด ทั้งนี้เพราะหากนักเรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษที่ดีจะช่วยเป็นพื้นฐานต่อการเรียนรู้เรื่องอื่น ๆ ได้ง่าย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และมีความคงทนด้านการเรียนรู้ทางภาษา อีกทั้งในห้องเรียนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมให้มีความมั่นใจ และความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเองตามหลักการที่ถูกต้องทางภาษา เพราะหากผู้เรียนไม่มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเอง มักมีแนวโน้มที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำลง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 9 ตัวแปร ได้แก่ ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ การปฏิบัติการสอนของครู การสนับสนุนทางการเรียนจากครอบครัว การสนับสนุนทางการเรียนจากโรงเรียน และรายได้ผู้ปกครอง พบว่า มีตัวแปรเพียง 2 ตัว ได้แก่ ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หากผู้สนใจต้องการศึกษาต่อ ควรศึกษาวิจัยปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเป็นประโยชน์และแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนต่อไป

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาจเกิดจากปัจจัยหรือสาเหตุอื่นๆ นอกเหนือจากการวิจัยครั้งนี้ ดังนั้น หากผู้สนใจต้องการศึกษา ควรศึกษาถึงปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยในรูปแบบอื่นๆ เช่น ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่ชัดเจนขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย. กุสุมา เลาะเด. (2565). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 12(2), 61–74.
- ขวัญเกล้า ศรีโสภะ. (2560). การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในศตวรรษที่ 21 สำหรับนักศึกษาครู (รายงานการวิจัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ชรินทร์ทิพย์ ปฎิมาประกร. (2565). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับเกมมิฟิเคชัน* [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์

- มหาวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรังสิต]. ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยรังสิต. <https://rsuir-library.rsu.ac.th/handle/123456789/1445>
- ชลกร ชุ่มกลาง. (2562). การสังเคราะห์งานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน: การวิเคราะห์เอ็มเอเอสอีเอ็ม [วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา]. e-Journal of Education Studies. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/ejes/article/view/206025>
- ญาณิศา สู่ทรงดี, วิโรจน์ ทองปลิว, จงกิจ วงษ์พินิจ, ทองพูล ชุ่มคำ, & ศิรประภา รัตนรวมการ. (2566). การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแห่งศตวรรษที่ 21. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์*, 25(1), 273–291.
- เดือนใจ เขียนชานาจ, & อรุณนก คงกล้า. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8. *วารสารบัณฑิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชวิทยาลัย*, 17(1), 222–235.
- น้ำผึ้ง จันทะสิงห์. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอบ่อทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 2 [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา].
- บุศรา เต็มลักขมี. (2558). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 10 [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา]. <https://buuir.buu.ac.th/bitstream/1234567890/10771/1/56990037.pdf>
- ผกามาศ คงเกื้อ. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า สมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 [วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา]
- พิชญภัชกัญจน์ ปานเผือก. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา: ศึกษาเฉพาะกรณี นักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]. https://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2017/TU_2017_5903010360_8189_8348.pdf
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2567, ตุลาคม). *ผลการวิเคราะห์ผลการทดสอบ O-NET ชั้น ม.3 ปีการศึกษา 2566 เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน*. <https://www.niets.or.th/th/catalog/view/497>
- สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. (2567). *จำแนกห้องเรียน จำแนกตามระดับชั้น ปีการศึกษา 2567*. <https://data.bangkok.go.th/dataset/https-bemis-bangkok-go-th-opendataapi-opendataapidetail-id-17>
- แสงเดือน บุญแยม, & กิตติพงษ์ ลือนาม. (2561). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 12(3), 12–18.
- Anisa, & Arifmiboy, H. A. (2021). An analysis of factors influencing the students' learning English achievement. *Journal of English Language and Education*, 6(2), 264–269.
- Bloom, B. S. (1956). *Human characteristics and school learning*. McGraw-Hill.

- Chairunnisa, Aprilliaswati, R., & Rosnija, E. (2017). An analysis of factors influencing students' low English learning achievement. *Jurnal Pendidikan dan Pembelajaran Khatulistiwa*, 6(3), 1–10.
- EF Education First. (2024). *EF English Proficiency Index 2024: A ranking of 116 countries and regions by English skills*.
<https://www.ef.edu/assetscdn/WIBlwq6RdJvcD9bc8RMd/cefcom-epi-site/reports/2024/ef-epi-2024-english.pdf>
- El-Omari, A. H. (2016). Factors affecting students' achievement in English language learning. *Journal of Educational and Social Research*, 6(2), 9–17.
- Kristanti, D., & Artha, B. (2023). The relationship between parents' income, student gender, school location, school resources, and student achievement in middle school. *Jurnal Pendidikan West Science*, 1(3), 216–226.
- Kwanklao, S. (2022). Factors affecting students' achievement in English language learning at Thailand National Sports University of Central Region. *Education Quarterly Reviews*, 5(2), 59–66.
- Olagbaju, O. O. (2020). Teacher-related factors as predictors of students' achievement in English grammar in Gambian senior secondary schools. *Education Research International*, 1, 1–6.